

'Iedereen zegt dat jullie top 50 onbelangrijk is, maar toch gonst het'

'Ik kan me verplaatsen in ondernemers'

"Ik weet lang niet alles, daarom daag ik iedereen uit om eens met 5 adviezen te komen."

“Zeg mij, hoe kan Woerden op economisch gebied nog beter functioneren?”

In onze top 50 van machtigste managers van Woerden, gepubliceerd in het decembernummer, was CDA-wethouder Wim Groeneweg met zijn 5e positie de hoogst genoteerde ambtenaar. Wat doet dat met hem?

“Iedereen zegt dat een notering in deze lijst onbelangrijk is, maar toch gonst het. Welke plaats je op de lijst inneemt, is niet eens belangrijk, als je er maar op staat. Zo niet, dan

ben je onvoldoende in beeld, zo is de opvatting. Maar eigenlijk vind ik het een staaltje borstklopperij. Macht is macho. Echt, uit de grond van mijn hart, ik vind het een ontrechtte lijst. Ik kan een x-aantal namen noemen van mensen met meer betekenis voor de samenleving dan mijzelf en de genoemde ondernemers. Zoals managers op het gebied van onderwijs, cultuur en gezondheid. En daarmee ook meer vrouwen. Maar vooruit, Woerden

Ondanks staaltje borstklopperij: ‘Mijn 5de plek bewijst dat ondernemers mij serieus nemen’

IntoBusiness is een macho-blad, ik kan er wel de grap van inzien.”

Grote huizen

Hééft Groeneweg soms iets tegen ondernemers? “Nee hoor, want ondernemers dragen er aan bij dat het de gemeente Woerden economisch voor de wind gaat. Uit ervaring weet ik dat ze vaak lange werkweken maken. Ze hebben zorgen om het personeel en de te betalen rekeningen; ze werken hard en nemen risico’s. Als dat goed uitpakt, is dat hun beloning. Jammer dat veel mensen daar kortzichtig in zijn. Die zien alleen de geweldig mooie huizen van directeuren, terwijl een groot deel daarvan van de bank is. Zonder bedrijfsleven is Woerden niks, daarom neem ik ondernemers serieus. Maar kennelijk nemen ze mij ook serieus, gezien die 5e plaats op de lijst. Dat is dan toch weer positief. Was het anders geweest, dan kon ik wel naar huis gaan.”

Als het om het ondernemerschap gaat, weet de wethouder waar hij het over heeft, zo blijkt uit zijn levensloop. “Mijn vader komt uit een boerengezin met 10 kinderen, mijn moeder uit een tuindersfamilie met 12 kinderen. Van jongs af aan heb ik altijd meegewerkt. Ik weet dat het bij ondernemers, vooral de kleine, vaak ploeteren is en leven met teleurstellingen. ’s Zomers werkten we dag in dag uit in de warme kas, gingen naar de veiling en zagen onze producten doorgedraaid worden. Weer een dag niets verdiend. ’s Winters woog de hoge stookolieprijs niet op tegen de waarde van de bloemen. Toch hadden we er plezier in, want je hield je eigen broek op.”

Witte boorden

Groeneweg herinnert zich goed dat hij ging studeren, want hij wilde het onderwijs in. “Dat werd niet begrepen in de familie. Witte boorden waren een bedreigend soort. Die kwamen immers het erf oprijden met een dure auto en dito kostuum. Óf ze kwamen controleren of je mesthoop op de goede plek lag, óf ze vroegen om veel geld. Die lui moest je zoveel mogelijk van je bedrijf weg zien te houden. Werken, dat deed je in een overall en daar hoorde je vieze handen van te krijgen. Studeren was bij ons thuis daarom synoniem voor niet-werken. Na 12 jaar in het onderwijs werkzaam te zijn geweest, ging ik bij de vakbeweging. En pas toen mijn vader die instantie wegens een reorganisatie nodig had, stond ik voor mijn familie weer aan de goede kant.”

Na een periode bij de vakcentrale, ging hij werken bij de politiebond. “Ik heb me nooit ergens vastgekleefd gevoeld, verander makkelijk van omgeving. Dat maakt dat ik ruimdenkend ben, dat ik me kan verplaatsen in de ondernemers. Ik kan me zo goed voorstellen dat ze zich slecht begrepen voelen door de overheid, die ze voor voldongen feiten stelt met regeltjes. Als wethou-

der moet je je niet verstoppen in dossiers, maar je verdiepen in de mensen. Ga niet alleen naar recepties en jubilea, maar ga ook eens op werkbekzoek. Dan weet je wat er leeft en kun je werken aan oplossingen. In het kader van het dualisme zou dit veel beter opgepakt kunnen worden.” Als voorbeeld van wat er speelt noemt de wethouder de grote leegstand van kantoren op bedrijventerreinen. “Momenteel staat 20 procent leeg. Dat is inefficiënt ruimtegebruik en het is niet goed voor het imago van zo’n bedrijventerrein. En leegstaande kantoren dragen niet bij aan de OZB, wat weer onbegrip geeft bij de bevolking.”

Ondernemersfonds

Groeneweg pleit voor meer samenhang onder de ondernemers. “Het openbaar bestuur heeft hierin een regiefunctie. Door het opzetten van een ondernemersfonds hebben we middelen om meer aan acquisitie te doen. Dat lukt aardig, al hebben we wel een paar ‘freeriders’. Die betalen niet mee, maar profiteren wel mee. Zij laten anderen de kastanjes uit het vuur halen, ook op het gebied van beveiliging. Dat is echt onacceptabel. De lokale overheid zou hier een stevigere rol in moeten hebben. Daar hangt een prijskaartje aan, maar levert wel meer op. Binnen het college zitten we hierover op 1 lijn. We zijn behoorlijk strijdvaardig; resultaat gericht met een open oor naar de samenleving. In het vorige ondernemersoverleg hebben we dit besproken met de Ondernemerskring, het Stadshart en de LTO. Zij hebben vertrouwen in onze plannen en willen dat we er snel mee beginnen. Maar natuurlijk kunnen ondernemers ook vanuit hun eigen organisatie veranderen. Zonder bureaucratisch te worden, want dat blijft een valkuil.”

Veel klachten over OZB

Bureaucratie en miscommunicatie, daar lopen plannen wel eens op mis, ervaart de wethouder. “Het carillon van de Petruskerk moet worden opgeknapt. Hier is een bedrag van 140.000 euro mee gemoeid. Het VSB Fonds draagt 50.000 euro bij. Aan de ondernemers en het Stadshart is gevraagd om ook een bijdrage te leveren, want deze restauratie is zo belangrijk voor de binnenstad. Zij zouden dit bespreken met de achterban, maar na 3 maanden bleek er nog niet over nagedacht te zijn. ‘Hoe zat dat ook alweer?’, klonk het. Dus houd je weer je verhaal en komt er weer niks uit. De communicatie met de achterban blijkt lastig te zijn. Net als dat fluisterspelletje waarbij de laatste iets heel anders heeft gehoord dan de eerste bedoelde. We barsten van de communicatiemiddelen, maar het was nooit zo moeilijk als in deze tijd! Nog een voorbeeld: over de OZB hebben we veel klachten ontvangen. Aan een aantal agrariërs heb ik uitgelegd waarom de WOZ hertaxatie en de stijging van de OZB nodig waren. Na

afloop van mijn verhaal waren ze nog steeds niet vrolijk, maar ze vonden de regeling wel begrijpelijk en eerlijk. Ik heb hen gevraagd om een bijeenkomst te plannen met boeren die ook nog uitleg wilden, dan zou ik die wel geven. Die uitnodiging moet ik nog steeds ontvangen. Mensen, doe eens iets aan je interne communicatie!”

5 adviezen

Een andere uitnodiging van de wethouder staat

ook nog steeds. “Ik weet lang niet alles, daarom daag ik iedereen uit om eens met 5 adviezen te komen over een van mijn vakgebieden, behalve over het A12-BRAVO-project en de OZB. Hoe kan Woerden op economisch gebied nog beter functioneren en hoe kunnen we de kleine kernteren versterken? Jullie belang is mijn belang, dus kom maar op met de suggesties. Mits het binnen de wet- en regelgeving past, houd ik wel van een onconventionele aanpak!”

“Jullie belang is mijn belang, dus kom maar op met de suggesties. Mits het binnen de wet- en regelgeving past, houd ik wel van een onconventionele aanpak!”

Ondanks communicatiemiddelen: ‘Communicatie was nog nooit zo moeilijk als in de huidige tijd’